

Woensdag 3 maart 1915.

De dagbladen hebben gemeld, dat de burgemeester van Cortemark door den kop geschoten is, beschuldigd van spioneerij. De pastoor en de onderpastoor zijn in hechtenis genomen en naar Duitschland gestuurd als verantwoordelijk voor een euveldeed op hun dorp gebeurd.

In het begin van den oorlog was nagenoeg alle gezellig verkeer opgeschorst, geen feestmaaltijden, geene of weinig vriendenpartijtjes meer. Langzamerhand kwam daar verandering in: men vereenigt zich weder, speelt kaart of trik trak; muziek is zelden te hooren; soirées worden niet gegeven; maar men gaat naar cinémas en zoekt vrienden gezelschap op. Alles gaat er een beetje zuiniger toe en, wonder, — alles heeft toch zijn goede zijde — kwaad van den evennaaste wordt zelden nog gesproken.

Een ander merkwaardig verschijnsel van toestand-invloed is de vermindering van sterfte- en ziektegevallen. En op zedelijk gebied wekt het verbazing sommige bekenden terug te zien. Het is alsof ze herleefden in kracht van weerstand tegen het schadelijke, in kalmte evenzoo, zelfs in gelaatsuitdrukking. Menschen, die dierbaren verloren hebben, die geldelijken ondergang nabij zijn, schijnen toonbeelden van gelatenheid in hun lot. Of is het onverschilligheid na te veel lijdensgebeurtenissen?

Een vriendin bekende mij: "Ik heb bijwijlen gedacht, toen ik jonge weduwen ontmoette, die er blozend en welgemoed uitzagen: "Ge moet geen hart hebben," en nu dat mij mijn eenige,

gehuwde dochter, bijna plots door den dood is ontrukkt, en ik in 't begin dag en nacht heb geweend, ik die geen naastbestaanden bezit, voel mij elken dag tot de gewone levensrust en den gemoedsvrede terugkeeren."

De prijzen der eetwaren zijn alle van ambtswege vastgesteld. De vleeschtarieven moeten voor het raam der slagerswinkels aangeduid staan. Vaak wordt de koper gefopt in aangave van gewicht. De handelaren vragen prijzen, die buiten verhouding zijn met het veroorloofde. Wie 't noodig heeft, betaalt en zwijgt.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)